

gens 2den Behandling fremførte, at Grundlaget for hele dette Lovforslag, som jeg har indbragt, og hvilket Grundlag er blevet beholdt efter Afstemningerne ved 2den Behandling, er, at de bestaaende Contracter skulle udløbe, inden der bliver Tale om Lovens Anvendelse. Men det vilde nu fuldstændigt forrykke dette Grundlag, hvis man vedtog Forslagene under Nr. 1. og 2. Det synes maaskee, som om her ikke er Spørgsmaal om Noget, der har nogen virkelig praktisk Betydning i og for sig, og isærdeleshed gjælder dette om det sidste Forslag; men Forslagets praktiske Betydning er ikke det, som det er mig om at gjøre. Hvad jeg lægger Vægt paa, er, at det vil forrykke det hele Grundlag, hvorfra man er gaaet ud, det bestemte Grundlag, at de nuværende Contracter skulle udløbe, forinden Loven kommer til Anvendelse; det vilde ligefrem blive et Brud derpaa, hvorfor jeg skal bede Thinget om, at det vil forkaste begge disse to Forslag. — Forslaget under Nr. 5 til § 4 gaaer ud paa en Tilføjning, som jeg for mit Bedkommende ikke har Grund til at modsætte mig; jeg troer, at Vedtagelsen af dette Forslag vil være af meget ringe Betydning. Der er her kun Spørgsmaal om, hvilken Deel af en Gaards Tilliggende der med Fæsterens Samtykke under selve Fæstetiden kan være at tage bort. Men, naar Tuset kan tages bort af Gaarden under Fæstetiden uden med Fæsterens Samtykke, saa holder jeg mig overbevist om, at efterat denne Lov er kommen ud, og Auction over Gaarden og dens Tilliggende da følger efter, vil det blive aldeles enestaaende Tilfælde, ja maaskee slet ingen, hvor der vil blive taget Noget bort med Fæsterens Samtykke paa saadanne Gaarde. Det vil være saa ubetydeligt i det Hele, at det vilde være aldeles ligegyldigt, om et saadant enkelt Stykke af en Gaards Tilliggende skulde medregnes under den Tiendedeel, som Godseieren ifølge Loven af 19de Februar 1861 er og eventuelt ifølge denne Lov bliver berettiget til at inddrage og bruge som Hovedgaardssjod; det vil efter min Overbeviisning have en saare ringe Betydning. — Forslaget under Nr. 7 maa jo bortfalde, naar Forslagene under Nr. 1 og 2 ikke vedtages. Forslaget under Nr. 8 af de ærede Medlemmer fra

Odense Amts 3die og 4de Valgfreds (N. Andersen og H. C. D. Müller) seer jeg ikke, at der er nogen Grund til at vedtage. Jeg kan ikke erkjende, at der derved vil opnaaes noget Andel eller Mere for den 10de Fæstefamilie paa de inddragne Gaarde, end hvad der vil opnaaes ved Lovforslaget, som det er vedtaget ved 2den Behandling, og da navnlig efter Slutningen af § 7. De ærede Medlemmer, som have stillet Forslaget, gaae ud fra, at Fæsterens Efterladte ville, efter hvad der er vedtaget i § 7, maaskee blive stillede slettere end tidligere, idet de mene, at denne Bestemmelse vil kunne afholde de Jorddrotter, som ellers vilde gjøre Noget for disse Fæsteres Efterladte, fra at gjøre det, og at disse da ikke ville have nogen Udsigt til at vinde Noget igjennem Statskassen. Forst maae vi gjøre os det klart, at hvad der vil kunne blive Tale om at anvende igjennem Finantsloven, ikke kan forudsættes at blive noget Stort. Det er jo kun, hvor Fæsteren ikke efterlader Børn, Børnebørn, Svigerbørn, Stedbørn eller Nieiebørn, at denne Bestemmelse skulde komme til Anvendelse; men et saadant Tilfælde er vistnok meget sjældent; thi findes der ikke Børn eller Børnebørn, saa findes der jo i Reglen Svigerbørn eller Stedbørn eller Nieiebørn, og de Tilfælde ville altsaa kun blive meget sjældne, hvor denne Trediedeel af Kjøbesummen vil gaae ind i Statskassen, til Anvendelse efter den her foreslaaede Bestemmelse. Naar man nu veed, at det, der fra afskillige Jorddrotters Side er gjort for disse Efterladte, er for Tuset at regne, saa vil der jo ikke være tabt Stort ved, om der slet ikke vilde blive Noget til dem. Den almindelige Opfordring, der er for Jorddrotten til at gjøre Noget for den tiende Familie, vil jo medføre, at enhver human Jorddrot vil gjøre det Samme, som han hidtil har villet gjøre, inden denne Lov udkommer, og de, der ikke have villet gjøre det hidtil, gjøre det naturligtvis ikke heller, efterat Loven er kommen ud. Jeg troer saaledes ikke, at den Fare, der løbes, er stor. Men paa den anden Side ville disse Bedkommende være slettere stillede, naar de skulde have en saadan Hjælp, som de vilde faae, hvis de ærede Medlemmers Forslag blev